

Inspecteur Sarti

De gitaarmoord

Loriano Macchiavelli

Een rustige stad?

Inspecteur Sarti woont en werkt in een mooie Italiaanse stad. Hoewel ... Er zijn tegenwoordig wijken waar je liever niet komt. San Vitale bijvoorbeeld. Daar wil je na elf uur 's avonds liever niet in je eentje over straat. Ach, wat geeft het? Wie maakt er tegenwoordig nog een rustig ommetje onder de zuilengalerijen? Om het avondeten te laten zakken? Niemand toch.

Maar wie 's avonds naar het café gaat, die moet oppassen wat hij zegt en doet: geen kwaad woord over een voetbalclub, als je niet precies weet wie er meeluistert! En nooit zomaar achter de fruitautomaat gaan zitten, als je niet heel zeker weet dat ie vrij is! Zo kun je nog wel even doorgaan ...

Jammer voor een stad die altijd zo rustig is geweest, zo gastvrij en gezellig. Hoe het komt dat ze zo veranderd is? De meningen zijn verdeeld. De een vindt dat het door de buitenlanders komt. De ander zegt dat het begonnen is toen mensen uit het zuiden hiernaartoe kwamen verhuizen. Ze kwamen met hele gezinnen tegelijk om werk te zoeken, wat ook vaak lukte. Maar wie minder geluk had, belandde in de misdaad. Iedereen moet eten, toch?

En dan heb je ook nog de mensen die roepen dat ze geen racist zijn. Die vinden dat iedereen gelijk is en dat hun dochter best een donker vriendje mag hebben (liever niet natuurlijk ...). Zij vinden dat de eigen bewoners zelf veranderd zijn. Ze zijn slechter geworden, harder. Zoals overal in de wereld.

De Fiat 128 krijgt een oproep van de centrale: ‘Auto 26, auto 26, ga onmiddellijk naar de stadspoort bij San Vitale. We zijn gewaarschuwd dat er is geschoten in een café.’

Inspecteur Sarti schudt zijn hoofd en zegt: ‘Tss ... “We zijn gewaarschuwd dat”. Die man kan niet praten. Hij komt vast uit het zuiden, net als jij.’

Voordat hij antwoordt, glimlacht Felix Cantoni. Hij zet de sirene aan, duwt de versnelling in zijn één, drukt het gaspedaal in, draait het stuur negentig graden en jaagt de Fiat 128 daarna op hoge snelheid de tegenovergestelde richting in. Je ruikt het rubber van de banden, die hun sporen achterlaten op het asfalt.

‘Tony, die man komt inderdaad uit het zuiden, en hij spreekt perfect. “We zijn gewaarschuwd dat”

betekent gewoon dat iemand hen net gewaarschuwd heeft. Dat je dat niet weet. Met al die rapporten die je schrijft ... ’ Als Felix dat gezegd heeft, bemoeit hij zich weer met de auto.

‘Hé, moet je kijken. We zitten op al honderd, in minder dan twintig seconden!’

Antonio geeft geen antwoord. Hij klampt zich vast aan het handvat van het portier en klemt zijn tanden op elkaar. Als zijn chauffeur begint te scheuren, heeft het geen zin hem te vragen voorzichtiger te rijden. Je kunt dan beter een schietgebedje doen.

Het café lijkt op de binnenkant van een glasbak. Het is net na middernacht en alleen de eigenaar en zijn vrouw zijn nog aanwezig. Ze staren naar al het gebroken glas en de kapotte stoelen en proberen elkaar te troosten. Aan de betraande ogen van de mevrouw te zien, lukt dat niet erg.

‘Zo kunnen we toch niet doorgaan,’ jammert ze. ‘Het is elke avond wat. Nu is er zelfs geschoten! Geschoten! Zo kunnen we toch niet doorgaan.

En waar is de politie als je die nodig hebt! Hè? Waar zitten jullie de hele tijd?’

‘Rustig mevrouw. Vertelt u me eerst eens wat er gebeurd is,’ zegt inspecteur Sarti.

De café-eigenaar neemt het woord. ‘Wat er gebeurd is? Hetzelfde als altijd! Ze komen binnen, drinken en gaan op de vuist.’

‘Goed, goed. Maar wie komt binnen, drinkt en gaat op de vuist?’

‘Dat zeg ik. Dezelfden als altijd. Die lui uit het zuiden. Drinken en ruziemaken ... Dat is alles wat ze kunnen.’

‘Kom, kom, meneer. U heeft zelf vast ook weleens

ruzie. En drinkt u nooit een glaasje? Of bent u soms een racist?’ vraagt inspecteur Sarti. Hij probeert luchtig te klinken, alsof hij een grapje maakt. Maar de café-eigenaar kan er niet om lachen. Hij heeft iets anders aan zijn hoofd.

‘Trek maar partij,’ zegt hij bijna huilend. Zijn vrouw huilt echt en begint weer te klagen.

‘Gelukkig was mijn dochter al naar huis. Ze zou zich wild geschrokken zijn, het arme schaap. En ik ook hoor. Ik viel bijna flauw.’ De vrouw “zit op haar praatstoel” zoals je dat noemt. Er is geen speld tussen te krijgen. Ze ratelt maar door.

‘Zoiets hebben we nog nooit meegemaakt. Vier pistoolschoten. En ik was bijna in mijn hoofd geraakt. Zo kunnen we toch niet doorgaan. Kijk eens hoe het plafond eruit ziet. Kijk dan!’

Antonio kijkt. Hij ziet vier gaten in het stucwerk, keurig op een rijtje. Hij vraagt: ‘Hoe hebben die schoten bijna uw hoofd kunnen raken, mevrouw? Ik denk dat ze u bang wilden maken, niet dood. Wie was het?’

‘Wie was het, wie was het? Moeten wij dat aan u vertellen? U bent een mooie, meneer de inspecteur. Als ik naar de dokter ga, hoef ik toch ook niet zelf te zeggen wat ik heb? Dat zoekt de dokter uit. Daarom ga ik naar hem toe. Dus als ik de politie bel, dan is dat om ...’ Daar gaat ze weer. Zie haar maar stil te krijgen.

Haar man probeert het. Hij legt zijn hand op haar schouder en als bij toverslag stopt ze. Dan gaat hij

verder. Hij is kalmer. Omdat hij een man is. Althans, zo denkt hij.

‘Wie denkt u zelf. Het zijn toch altijd dezelfde.’

‘Hebben ze u om beschermgeld gevraagd en heeft u niet betaald?’

‘Niks beschermgeld in mijn café!’

‘Wie was het dan?’

De café-eigenaar haalt zijn schouders op. ‘Ik ken ze niet. De klanten lopen hier in en uit, ze drinken wat en gaan weer. Ik vraag natuurlijk niet of ze hun naam en adres willen opschrijven.’

Antonio bekijkt de bende in het café.

‘Volgens mij kun je dat voortaan beter wel vragen. Dan wist je nu in elk geval wie de schade moest betalen.’

‘Mooi is dat. Nu staat de politie ook nog aan hun kant!’ roept de eigenaar kwaad. Hij is nu net zo hysterisch als zijn vrouw, ook al is hij een man.

Inspecteur Sarti slaat alle gegevens op in zijn geheugen: onbekenden, waarschijnlijk uit het zuiden, hebben schade toegebracht aan café x in straat y ... enzovoort. Voor in zijn rapport.

De enige klant die nog aanwezig is, is *Gitaar*. Hij zit aan het enige tafeltje dat nog overeind staat.

Inspecteur Sarti maakt graag een ommetje door zijn wijk. Tot er plotseling wordt geschoten in het café. Er valt zelfs een dode. Door wie? En wie steelt er deurmatten, sleutels en een gitaar? Inspecteur Sarti heeft nog nooit zo'n vreemde zaak moeten oplossen. En Spriet? Die spijsbelt om een handje mee te helpen, maar loopt dan zelf groot gevaar.

*'Superspannend en grappig.
Als je het leest, kun je niet meer stoppen.'*

Werner

Lees ook:

www.lazeta.nl

Thema: detective, spanning, humor

NUR: 283

ISBN 978-94-92197-02-3

9 789492 197023 >